

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Zájezdy.cz, a.s.**, sídlem Na Potoce 468/25, Třebíč, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalované: **Česká obchodní inspekce – ústřední inspektorát**, sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2019, čj. ČOI 138295/19/O100/2000/19/Bal/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 7. 2020, čj. 51 A 1/2020-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně je cestovní agenturou, která nabízí spotřebitelům na internetu zájezdy cestovních kanceláří. Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Jihočeského a Vysočiny, ze dne 11. 9. 2019 byla žalobkyni uložena pokuta 10 000 Kč za spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění do 15. 7. 2019. Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila tím, že v lednu 2019 na internetových stránkách <https://www.zajezdy.cz> v rámci nabídky zájezdu do hotelu Club Magic Life Kalawy Imperial v Egyptu, v termínu od 27. 7. do 7. 8. 2019, uváděla nepravdivou informaci, že zájezd je pro „dítě zdarma“, čímž vzbuzovala zdání, že pro rodiny s dětmi je zájezd výhodnější, ačkoliv po objednání zájezdu účtovala spotřebiteli poplatek za dítě 4 900 Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, jež žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 30. 10. 2019.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalované žalobou u krajského soudu, který ji zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka trvá na tom, že není prodávajícím ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Dále namítla, že za vadně uvedené ceny zájezdu má odpovědnost osoba, která ceny vytváří (cestovní kancelář), a nikoli stěžovatelka, která je vázána pokyny cestovní kanceláře. Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná se ztotožnila s názorem krajského soudu a navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] NSS předesílá, že se otázkou nepravdivých informací, které stěžovatelka uváděla na své webové stránce u nabízených zájezdů, již zabýval, a to v rozsudku ze dne 27. 10. 2020 čj. 10 As 253/2020-31, a neshledává důvod se ani v nyní projednávané věci odchýlit od svých předchozích závěrů.

[7] Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*

[8] Zákon o ochraně spotřebitele v § 4 odst. 4 zakazuje užívání nekalé obchodní praktiky *před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí.* Nekalou obchodní praktikou zákon rozumí zejména klamavé konání podle § 5 (§ 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele). Dle § 5 odst. 1 téhož zákona se obchodní praktika *považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

[9] NSS předně konstatuje, že krajský soud se nadbytečně zabýval otázkou, zda stěžovatelka byla či nebyla prodávajícím ve smyslu výše cit. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatelka nebyla sankcionována za jednání, v němž by vystupovala jako prodávající. Zákaz používání nekalých obchodních praktik zákon adresuje nejen *prodávajícímu* (respektive též výrobcí, dovozci, vývozci apod.), ale též *jinému podnikateli* [viz shora cit. text § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele]. Podstatné je, že takovýto „jiný podnikatel“ adresuje nepravdivou informaci spotřebiteli, což se v nyní projednávané věci stalo – stěžovatelka nabízela zájezd a v nabídce nepravdivě uvedla, že zájezd je pro dítě zdarma. Odpovědnost stěžovatelky za klamavé sdělení vůči spotřebitelům je dána bez ohledu na to, že při dané nabídce a následné kontraktaci vystupovala jako zástupce cestovní kanceláře pořádající daný zájezd. Jak NSS právě vysvětlil, zákaz nekalých obchodních praktik je adresován podnikatelům jednajícím se spotřebiteli obecně.

[10] Tento výklad zákona o ochraně spotřebitele je též v souladu s jeho účelem. Jistě platí, že běžný spotřebitel často nerozlišuje komplikované právní nuance smluvních vztahů mezi podnikateli, kteří mu posléze dodají nějakou službu či zboží. Často nerozlišuje ani mezi cestovní kanceláří a cestovní agenturou. Právě proto je sankce za použití nekalých obchodních praktik adresována každému podnikateli, který jedná se spotřebiteli a zajišťuje jim dodání služeb. Přestupek podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele proto mohla spáchat též stěžovatelka jako cestovní agentura, která sama zájezdy neorganizuje (a organizovat nemůže) a smlouvu o zájezdu uzavírá jménem nikoliv vlastním, ale jako zástupce cestovní kanceláře. To, že stěžovatelka sama zájezd neorganizuje, je pro postih dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele bez významu. Stejně tak jsou irelevantní veškeré argumenty stěžovatelky, kterými prokazuje, že nebyla v postavení prodávajícího. Podstatné totiž je to, že spotřebitelům zájezdy nabízela a v nabídce uvedla nepravdivou informaci.

[11] V tomto ohledu je třeba korigovat rozhodnutí krajského soudu, který (a v tom má stěžovatelka pravdu) se dopustil několika zavádějících a nepřesných úvah. Důležité však je, že nepřesnost těchto úvah nemá žádný vliv na nynější věc, proto nelze ani argumentovat nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu.

[12] Stěžovatelka tvrdí, že nemůže být za přestupek odpovědná, protože byla vázána informacemi, které dostala od cestovní kanceláře. Správnost informací prý nemůže ani efektivně kontrolovat. V tomto ohledu se NSS plně ztotožňuje s argumentací, kterou krajský soud uvedl k srovnatelné žalobní námitce v bodě 25 napadeného rozsudku (není tedy pravda, že by se k této námitce krajský soud nevyjádřil, jak nesprávně tvrdí stěžovatelka; obdobnou odvolací námitku správně shledala jako nedůvodnou též žalovaná). Krajský soud správně upozornil, že za přestupek byla stěžovatelka odpovědná objektivně, zavinění se tedy nezkoumá (viz § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Byla to stěžovatelka, kdo nepravdivé informace o „dítěti zdarma“ zveřejnila na svých webových stránkách. Je nepodstatné, kde, jak nebo od koho tyto informace získala. Pro naplnění daného přestupku je bezvýznamný i obsah soukromoprávního ujednání mezi stěžovatelkou (jako cestovní agenturou) a cestovní kanceláří (stěžovatelka tvrdí, že „soukromoprávně“ nemá povinnost nabídky kontrolovat, nemá ani oprávnění měnit jejich cenové nastavení). Podstatné je naopak to, že stěžovatelka nabízela zájezdy spotřebitelům, a to včetně nepravdivé informace.

[13] Lze jen dodat, že judikatura, které se stěžovatelka dovolává (rozsudek ze dne 21. 6. 2018, čj. 2 As 269/2016-36, věc *DEKTRADE*, respektive rozsudek ze dne 28. 1. 2016, čj. 9 As 55/2015-23, věc *ROTO Plzeň*), je na nynější věc neaplikovatelná. Týká se totiž jiného správního deliktu (v současné terminologii „přestupku“) – deliktu *prodávajícího* podle § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele. Všechny přestupky podle § 24 odst. 7 směřují (na rozdíl od mnohem širšího § 24 odst. 1) *jen na prodávajícího*. NSS opakuje, že § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se uplatní nejen na prodávajícího, ale v podstatě na jakéhokoli podnikatele, který přímo či nepřímo vstupuje do jednání se spotřebiteli.

[14] NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu